

faar for Modtagelsen, Udstedelsen af 2 Kvitteringer, Indførelse i sit Regnskab og Maanedvsregnskabet, der skal indsendes til Anstalten, altsaa kun omtrent 45 D. Hertil kommer, at Agenterne intet Bederlag faa for de Udbetalinger, de præstere for Anstalten (Forsikringsnummer, Livrenter, Overlevelsesrenter), og at Mængden af Inkassationer ikke i Reglen er saa stor, at det samlede Beløb, en Agent kan have i Provision, bliver noget klækkeligt. Gjennemsnitsindtægten for Agenterne var i 1877 186 Kr. 61 Ø. for hele Aaret og varierede fra 7 Kr. til 1,230 Kr. for de enkelte Agenturer. At være Agent for Anstalten er derfor heller ikke Noget, som i en særlig Grad eftertrages. Det har saaledes hendet, at der efter Befjendtgjørelse om, at et Agentur er ledigt, ikke har meldt sig nogen Ansøger. Det vil derfor næppe lade sig gjøre at formindste Inkassationsprovisionen, og den paatænkte Foranstaltning formenes derfor med Nødvendighed at maatte forøge Driftsudgifterne.

Saa vidt skjønnes, maatte man, hvis man skal vente et rimeligt Udbytte af de Agenters Virksomhed, der skulle sørge for Anstaltens Udbredelse, deril kunne anvende indtil 2 pCt. af de erhvervede Forsikringsens Kapitalværdi. Da Værdien af en Livsforsikring paa 1,000 Kr. gennemsnitsvis kan anslaaes til 450 Kr., vilde Erhvervsprovisionen for en saadan Sum kunne regnes at blive 9 Kr. eller omtrent $\frac{1}{3}$ af første Aars Præmie. For en Overlevelsesrente saa stor, at den vilde koste det samme i Præmie, vilde Kapitalværdien og dermed Provisionen blive noget mindre. Af de 2 pCt., der tænkes anvendte til Erhvervsprovision, kunde formentlig $\frac{1}{2}$ pCt. tilfalde Erhververen, medens Resten, $\frac{1}{2}$ pCt., kunde ydes det Oppebørjelsagentur, til hvilket Erhververen muligvis henvendte sig for at faa Forsikringen bragt i Orden, eller ogsaa kunde, hvor Forholdene maatte tale derfor, de fulde 2 pCt. anvendes til Erhververen.

Naar imidlertid desuden Inkassationsprovisionen er 2 pCt. af Præmierne, hvilket i Kapitalværdi er 2 pCt. af Forsikringens Kapitalværdi, vilde altsaa den samlede Udgift blive 4 pCt. af denne Størrelse, og da den hele Brøddel, der af Præmierne er bestemt til at dække Driftsomkostningerne, for alle vigtige Forsikringsarter er $\frac{8}{113}$ eller omtrent 7 pCt., vilde Udgiften til Agenterne blive over Halvdelen heraf. Derfor der tegnedes lutter store Forsikringer (f. Ex. paa mindst 5,000 Kr.), tør det antages, at Anstalten med de i Præmierne beregnede Driftstillæg vilde kunne befribe sin Administration. Men tegnes der en Del smaa Forsikringer, og dette vil rimeligvis ligesom tidligere blive Tilfældet, kan det med nogenlunde Sikkerhed forudsiges, at Driftstillæget, som allerede for den nuværende Administration er meget knebent, vil blive ligefrem utilstrækkeligt. Det vil i saa Tilfælde muligen blive nødvendigt at skaffe Driftsfonden Erstatning for Udbredelsen af denne Byrde, som det, da Loven af 18de Juni 1870 fastsatte Reglerne for Livsberegningen, ikke har været forudsat, at den skulde bære med de Indtægter, den har, og den naturlige Vej er da at lade Anstaltens øvrige Formue, altsaa uden at Præmierne forhøjes, afgive denne Erstatning til Driftsfonden. Det maa derfor anses for rettest, at man foreløbig indskrænker sig til forsøgsvis at gjennemføre den paatænkte Foranstaltning. Man vil da efter faa Aars Forløb og navnlig, naar den næste Riksforsøgsgjørelse, der skal begyndes ved Udgangen af 1880, har fundet Sted, bedre kunne bedømme, om den hele Foranstaltning lader sig opretholde uden Tilflugt til Driftsfonden eller eventuelt hvormeget denne bør modtage fra Riksforsøgsformuen. Efter den af de mathematiske Direktører pr. 31te December 1875 foretagne Dpgjørelse er der ingenfomhelst Grund til at antage, at der skulde kunne næres Betænkkelighed ved at lade Riksforsøgsformuen udrede den foreslaaede Provision, i ethvert Tilfælde i nogle faa Aar, eftersom Tabet i den Tid ikke vil kunne naa en Størrelse, der har kjendelig Betydning overfor Riksforsøgsformuens nu kalkulerede Overskud. Det er i denne Henseende tilstrækkeligt at bemærke, at en Tilgang af en Million Kroner i Forsikringssum kun kan ventes at medføre en Udgift til saadan Provision af 9,000 Kr., og der ligger altsaa i de her fremsførte Betragtninger ikke nogen Hindring for Gjennemførelsen af Foranstaltningen.

I Overensstemmelse hermed og da det formentlig ogsaa af Hensyn til de nuværende Agenter vil være det naturlige, at den foreslaaede Foranstaltning indtil Videre kun sker som en Prøve og fortrinnsvis forsøges paa Steber, hvor man ikke har særligt ansatte Agenter, men hvor Postkontorerne fungerer som Agenturer, og da det endelig ikke vil have nogen Bæmsfælighed at vende tilbage til den tidligere Tilstand, hvis Gjennemførelsen af Planen viser sig upraktisk, tror man at burde søge Bemyndigelse til at udnævne Agenter, hvis Virksomhed kun gaar ud paa at skaffe Anstalten Tilgang og til foreløbig at honorere dem af Driftsindtægterne med indtil 2 pCt. af Forsikringens Kapitalværdi.

Men herved maa dog bemærkes, at det, hvis en Provision som den foreslaaede indføres, maa betragtes som et aldeles nødvendigt Supplement til denne Foranstaltning, at dens Udbredelse ikke kommer til at indvirke paa den Andel i Driftsoverskudet, der i Følge de for Anstalten gjældende Lønningbestemmelser tilkommer det ved dens Centralbestyrelse ansatte Personale for det paagældende Driftsjaar. Som bekendt bliver der fra Aarets Driftsindtægt trukket Summen af Lønningerne til Embedsmænd og Assistent (heri indbefattet det midlertidige Dyrtidstillæg), samtlige Kontorudgifter, Skrivers- og Budløn samt Honorarerne for Konfultationer til Læger og Agenter, og af Resten bliver den ene Fjerdedel fordelt til Personalet som Andel i Driftsoverskudet. Af enhver sliq Udgift